

disse Regnskaber bør omfatte de samme Aar som Finantsloven. Jeg for min Deel maa nu bemærke, at jeg ikke lægger mere Vægt paa Betænkningen, end hvad den er: en Udvalgsbetænkning. Om Sagen selv skal jeg for det Første tilføje dette, at jeg for min Deel — og Udvalget har ogsaa gjort det stærkt gjældende — slet ikke forebringer Noget, hvorover der kan føres Anke, som om Regnskabet ikke skulde være aflagt i Overensstemmelse med Finantsloven; thi jeg gaaer ud fra, at det har været vel bekendt for Alle, der deeltog i at vedtage Finantsloven for 1855—56, at saavel Regnskabet for Stempelpapirsintraderne som det for Afgift af Arv og overdragne Eiendomme førtes for Calendaraaet, og at, naar der altsaa optoges i Finantsloven et Beløb, der skulde indkomme i Finantsaaet for disse Indtægter, var det Beløb for Calendaraaet; denne Forudsætning maa man være gaaet ud fra, og der kan altsaa efter min Mening slet ikke udtales nogen Anke over, at det afslagne Finantsregnskab i disse Poster ikke svarer til Finantsaaet, thi det svarer deri til den Forudsætning, under hvilken Finantsloven dengang er vedtagen. Det, Udvalgets Indstilling gaaer ud paa, er heller ikke en Dabel, fordi der er Uoverensstemmelse mellem Finantsregnskabet og Finantsloven i saa Henseende, men det er kun et Forlangende om, at der, for at disse Regnskaber overhovedet kunne blive strengere controllede, sørges for, at de med Hensyn til Tiden, de omfatte, komme i Overensstemmelse med Finantsaaet. Det er et Andragende for Fremtiden, det er en Klage over, at hvad der tidligere er forlangt for Fremtiden at skulle finde Steb ikke er blevet paaagtet. Der er altsaa et Andragende om, at disse Specialregnskaber maae komme til at omfatte Finantsaaet istedetfor Calendaraaet. Dette Andragende har jeg ikke kunnet modsætte mig, fordi der i Udvalget var Folk, der vare meget kyndigere end jeg, med Hensyn til Spørgsmaalet om det Rigtige i, at de 2 nævnte Regnskaber gif fra 1ste April til 31te Marts, og derfor deeltager jeg i Andragendet, men kun som en Udtalelse om, hvad der bør skee og foranstaltes, ligesom maaskee om, hvad der alt burde være skeet og foranstaltet, og derimod ikke som en Udtalelse over det afslagne Finants-

regnskab. Dernæst skal jeg med Hensyn til nogle af den ærede Ordførers Itringer bemærke, at jeg ikke ganske kan gaae ind paa den af ham udtalte Anskuelse, at de i Frd. Sde Juli 1840 § 1 indeholdte Forskrifter skulde betragtes som administrative Regler i Lovsform, hvori altsaa Ministeriet maatte kunne gjøre Forandringer uden ved Hjælp af Lov. Jeg troer, at disse Forandringer maatte skee ved Lov. Fremdeles skal jeg bemærke, at forsaavidt der er hentydet til, at man ikke skulde fremtvinge Conflicter imellem Regjering og Rigsdag i Spørgsmaal, hvor Rigsdagen ikke havde Orde til at gjøre sin Ret gjældende, da mener jeg ikke, at Rigsdagen skal kunne have nogen Ret i den Forstand, at en Beslutning, tagen i Anledning af Revisionen af et Regnskab, skulde kunne indeholde noget Tvingende for Regjeringen. Hvor der efter Lovgivningen er foreskrevet for visse Regnskaber, at de skulde være indrettede paa en vis Maade, der er en Retstilstand tilstede, som Rigsdagen ikke kan befale forandret. Den kan sige: Vi ønske, at det og det maa blive forandret, forsaavidt det skal skee administrativt, og forsaavidt det skal iværksættes ad Lovgivningsveien, saa kan den fremsætte Ønske om en dertil sigtende Lov, og vil Regjeringen saa ikke imødbekomme Rigsdagen, ja, saa kan jo et Lovforslag indbringes ad privat Veie. Men jeg ønsker meget stærkt at forvare mig mod den Opfattelse, at der igjennem Beslutninger over Statsregnskabet skulde være givet noget-somhelst Paalæg i tvingende Retning; det kunne vi ikke; vi kunne decretære Ansvar, vi kunne nægte vor Billigelse af Noget, vi kunne udtale Anker og fremkomme med Opfordringer til Regjeringen om Noget, som Administrationen skal iagttage, men noget tvingende Paalæg kunne vi naturligviis ikke give.

Ordføreren: Ja efter den sidste Udtalelse af den ærede Taleer skal jeg ikke gaae ind paa at urgere, hvori vi ere enige, og hvori vi, som det synes, ere uenige; kun maa jeg gjøre en Bemærkning med Hensyn til, det af ham sidst Anførte, idet jeg, saavidt jeg erindrer, i mit første Foredrag har brugt Ordet: „tvingende“ med Hensyn til, at Rigsdagen, naar en af den tagen Beslutning ikke havde nogen praktiff